

Sygn. akt III KK 469/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2021 r.  
sprawy **P. P. K.**,  
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. i innych,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,  
z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt V Ka [...],  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.,  
z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt II K [...]

### **postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. P. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sądu Rejonowego w K. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...),  
uznał P. K. za winnego tego, że:

„w nieustalonych dniach w okresie pomiędzy styczniem 2005 r., a końcem października 2008 r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził swoją małoletnią poniżej lat 15 siostrę G. K. do kilkakrotnego obcowania płciowego w ten sposób, że

udzielając jej korzyści w postaci słodyczy i drobnych kwot pieniędzy odbył z nią co najmniej dwa stosunki seksualne”,

tj. czynu z art. 199 § 3 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł środek kamy w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną G. K. na okres 4 lat.

Tym samym wyrokiem został skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jego brat A. K., za popełnienie przestępstwa tak samo kwalifikowanego jak czyn P. K., a którym pokrzywdzoną była również jego siostra G. K..

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych, wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok, w tym w odniesieniu do oskarżonego P. K. poprzez ustalenie, że przypisany mu czyn popełniony został w okresie od 2005 r. do czerwca 2006 r. oraz eliminując ustalenie, że oskarżony ten doprowadził swoją małoletnią siostrę w wieku poniżej 15 lat G. K. do kilkakrotnego obcowania płciowego ustalając odmiennie, że doprowadził ją do dwukrotnego obcowania płciowego, odbył z nią dwa stosunki seksualne i złagodził wymierzoną mu karę do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zmienił również zaskarżony wyrok w odniesieniu do A. K. w zakresie opisu czynu oraz łagodząc karę do 3 lat pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca P. K., który zaskarżając go w całości zarzucił:

1. „mające istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 438 pkt. 2 k.p.k. poprzez zmianę wyroku Sądu I instancji wyłącznie w części, pomimo że Sąd odwoławczy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego poczynił wnioski z niego nie wynikające, nie umotywowane w należyty sposób, a nadto sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i

doświadczenia życiowego, dokonał oceny dowodów w sposób wybiórczy, w oderwaniu od pozostałych, co w konsekwencji doprowadziło do sporządzenia uzasadnienia wewnętrznie sprzecznego, nie korespondującego z materiałem zgromadzonym w aktach, błędnego logicznie wyrażającego się przede wszystkim w obdarzeniu w pełni walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonej z dnia 16 lutego 2009 r. oraz opinii psychiatryczno – psychologicznych, a które zeznania pokrzywdzonej składane w toku całego procesu, są wewnętrznie spreczne, tłumaczone niedoborami pamięci osoby upośledzonej w stopniu umiarkowanym, która zeznaje odmiennie odnośnie ilości stosunków, wskazaniu osób, które dopuszczały się przestępstw na tle seksualnym, która z nich rozpoczęła przestępczy proceder etc., a które zeznania stoją w totalnej opozycji do opinii biegłej ginekolog Z. P., która uznała, że nie jest możliwe do ustalenia czy stwierdzone uszkodzenie na godzinie trzeciej błony dziewiczej może uzasadniać stwierdzenie odbycia przez pokrzywdzoną kilku stosunków z partnerami, w których immisja członka do pochwy była niepełna, co doprowadziło do naruszenia art. 424 §1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.;

2. mające istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. nieuwzględnienie zarzutów stawianych przez obronę i polemikę z treścią apelacji obrońcy przy jednoczesnym braku poszukiwania przez Sąd odwoławczy prawdy materialnej i dokonywanie wybiórczej oceny materiału procesowego w sprawie, uwzględniającej jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść skazanego, brak uznania wątpliwości przemawiających na korzyść skazanego poprzez uznanie zeznań pokrzywdzonej z dnia 16 lutego 2009 roku za w pełni wiarygodne mimo ich wewnętrznej sprzeczności, a owa sprzeczność znalazła odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia i skazanie P. K. za odbycie dwóch stosunków seksualnych podczas gdy Sąd Okręgowy w G. jednoznacznie stwierdza, że nie jest możliwym wyodrębienie w sposób pewny i nie budzący wątpliwości czy pokrzywdzona słowo „sex” odnosiła

do odbycia stosunku czy innej czynności seksualnej, odmiennym traktowaniu każdego z oskarżonych z niekorzystnym skutkiem dla P. K. oraz brak inicjatywy dowodowej wobec kwestionowania przez obronę opinii biegłych, tj. konkretnie biegłej E. M. W., której krytycyzm, a przede wszystkim obiektywizm do sprawy mógł zostać zachwiany w związku z oświadczeniem biegłej, że sama przeżyła tego rodzaju traumę, co prowadziło do naruszenia 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., a w konsekwencji spowodowało iż wydany wyrok jest rażąco niesprawiedliwy”.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja obrońcy skazanego P. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w G. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w kasacji i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku nie odniósł się lub niewystarczająco i nieprzekonująco odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., powiązanych z szeregiem przepisów postępowania karnego. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty zarówno obrazy poszczególnych przepisów postępowania jak i błędu w ustaleniach faktycznych i stwierdził, że apelacja obrońcy P. K. nie wykazała dopuszczenia się przez Sąd I instancji takich uchybień, które skutkowałyby uznaniem dokonanej przez ten Sąd oceny materiału dowodowego za dowolną w zakresie winy oskarżonego. Sąd odwoławczy dzieląc ocenę dowodów i

ustalenia będące udziałem Sądu I instancji, nie ograniczył się tylko do wskazania, że dokonane w tej sprawie ustalenia oparte są głównie na zeznaniach pokrzywdzonej G. K., ale odniósł się również, w związku z zarzutami apelacji, do wszystkich wydanych w sprawie opinii przez biegłych psychologów, psychiatrów oraz ginekologa, które to dowody ocenione zostały z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k. i doprowadziły do ustaleń odmiennych od tych, które wynikały z wyjaśnień oskarżonego, który negował swoje sprawstwo. Sąd odwoławczy przyznał jedynie rację apelującemu w zakresie, w jakim kwestionował liczbę zdarzeń, jakie można przypisać P. K. w kontekście treści zeznań pokrzywdzonej determinowanych, jak wynikało z opinii biegłych, deficytem jej rozwoju umysłowego i intelektualnego. W tym zakresie wskazał, że Sąd I instancji naruszył art. 5 § 2 k.p.k. gdyż nie rozważył, czy w świetle realiów tej sprawy istnieje możliwość ustalenia w sposób pewny, że oskarżony doprowadził pokrzywdzoną więcej niż dwa razy do obcowania płciowego, chociaż winien był w tym zakresie powziąć wątpliwości. Z uwagi na to, że tych wątpliwości, co do liczby zdarzeń, nie udało się usunąć, Sąd odwoławczy rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego, zmieniając opis przypisanego czynu oraz wymiar kary.

Zauważyć natomiast należy, że oba zarzuty kasacyjne podniesione przez skarżącego odnoszą się w zasadzie do tej samej kwestii i w istocie stanowią próbę kwestionowania oceny dowodów, szczególnie zeznań G. K., przeprowadzonej przez Sąd I instancji, która została zaakceptowana przez Sąd odwoławczy, a które to dowody doprowadziły do ustaleń faktycznych rozbieżnych z zapatrywaniami autora kasacji, które też są kwestionowane. Natomiast należy podkreślić, że Sąd Najwyższy nie dokonuje ponownej kontroli orzeczeń pod kątem oceny dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, których kwestionowanie na tym etapie postępowania jest niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego P. K. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

